

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **a) Ing. David Jánošík, insolvenční správce společnosti SLOT Group, a.s.**, se sídlem Gočárova 1105/36, Hradec Králové, **b) SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Ing. Davidem Jánošíkem, **c) CEC Praha a.s.**, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Stodůlky, Praha 5, zast. Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem, se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 21, proti žalovanému: **Celní úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Náměstí Svatopluka Čecha 547/8, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce c) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2021, č. j. 22 Af 34/2020-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce c) [dále „stěžovatel“] domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 48537-18/2020-570000-61, kterým bylo rozhodnuto ve věci zadržení technických zařízení dle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách.

[2] Žalovaný provedl dne 15. 2. 2020 kontrolu v provozovně žalobce b) „STAR ARENA MĚŠEC“ na adrese 17. listopadu 1137/27a, Havířov. Při kontrole vzniklo dle žalovaného důvodné podezření, že žalobce b) provozuje technická herní zařízení bez příslušného povolení, tedy v rozporu se zákonem o hazardních hrách; povolení, která při kontrole předložil, totiž neodpovídala povolením evidovaným Ministerstvem financí. Žalovaný proto opatřením podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách zadržel příslušná technická herní zařízení a věci nacházející se v uvedené provozovně a sloužící

k provozování hazardní hry či s tímto účelem související, a zadržené položky sepsal v úředním záznamu ze dne 15. 2. 2020, sp. zn. 48537/2020-570000-61.

[3] Je třeba připomenout, že krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 25. 6. 2020, č. j. 22 Af 34/2020-39, kterým zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející opatření. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2021, č. j. 5 As 262/2020-53. Nejvyšší správní soud v souladu s předchozí judikaturou týkající se obdobných věcí stěžovatele přisvědčil žalovanému (tehdy stěžovateli), že existovalo důvodné podezření, že žalobce b) provozuje technická herní zařízení v rozporu se zákonem. Krajský soud navíc pochybil tím, že zrušil i opatření o zadržení věci, přestože tento úkon není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[4] Ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 5 As 262/2020 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud se otázkou, zda existence dvou verzí změnových rozhodnutí zakládá důvodné podezření pro porušování zákona o hazardních hrách, poprvé zabýval v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020–76, z něhož ostatně vycházejí i všechna tři výše uvedená rozhodnutí týkající se stejných účastníků řízení, avšak jiných provozoven žalobkyně b). V tomto rozsudku přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil, že důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je takové podezření, které správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly k dispozici. Nemusí přitom být postaveno najisto, že k porušení povinností stanovených zákonem o hazardních hrách nesporně došlo – prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Musí však existovat dostatečné vstupní indicie o protiprávním jednání, resp. míra pochybností musí být tak intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že k porušení zákona došlo. Zdejší soud výslovně v bodech 26 a 27 rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76 uvedl, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobkyní b)] při kontrole představuje dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Po správním orgánu totiž nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování či sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. Samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí tak mohla skýtat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek č. j. 9 As 191/2020-76. Ze stejných důvodů proto neobstojí závěr krajského soudu, že stěžovatel důvodné podezření v nyní projednávané věci mít nemohl. Jak bylo popsáno výše – s ohledem na povahu tohoto podezření, které nemusí být v době kontroly nezpochybnitelně podloženo rozsáhlým dokazováním, disponoval stěžovatel takovými skutečnostmi a poznatky, které toto podezření odůvodňovaly.*

(...)

Pro úplnost je vhodné doplnit v souvislosti s argumentací žalobkyně c) uplatněnou ve vyjádření ke kasační stížnosti, že opatření o zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách nelze považovat za zásah do práva na ochranu obydlí. Takovým zásahem může být samotná kontrola v provozovně, při níž osoby pověřené dozorujícím orgánem vstupují do prostor, kterým svědčí ochrana čl. 8 Úmluvy (viz například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. října 2014 ve věci Delta pekárny a. s. proti České republice, stížnost č. 97/11, body 77 a 78). V nynějším případě žalovaným uplatněné opatření se však netýká tohoto chráněného prostoru, nýbrž věcí, které jsou v něm umístěny. Nejde tedy o zásah do práva na ochranu obydlí, ale do

pokračování

práva vlastnického (čl. 11 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě), popřípadě též do práva podnikat (čl. 26 odst. 1 Listiny – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020 č. j. 1 As 347/2019-38).

[5] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku tedy výslovně uvedl, že neobstojí závěr krajského soudu, že žalovaný důvodné podezření v nyní projednávané věci mít nemohl, resp. dovodil, že s ohledem na povahu tohoto podezření, které nemusí být v době kontroly nezpochybnitelně podloženo rozsáhlým dokazováním, disponoval takovými skutečnostmi a poznatky, které toto podezření odůvodňovaly. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud v souladu s předchozí judikaturou i v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že existovalo důvodné podezření, že technická herní zařízení byla provozována v rozporu se zákonem o hazardních hrách. S tímto závazným právním názorem vrátil krajskému soudu věc k dalšímu řízení.

[6] **Krajský soud** postupoval v souladu s výše uvedeným názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku a žalobu zamítl. Konstatoval: „*Pro projednávanou věc je podstatný závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem, že důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 ZHH je takové podezření, které správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly k dispozici. Nemusí přitom být postaveno najisto, že k porušení povinností stanovených zákonem o hazardních hrách nesporně došlo – prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Musí však existovat dostatečné vstupní indicie o protiprávním jednání, resp. míra pochybností musí být tak intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že k porušení zákona došlo. Nejvyšší správní soud přitom výslovně v bodech 26 a 27 rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76 ze dne 10. 12. 2020 uvedl, že odlišnost rozhodnutí evidovaných Ministerstvem financí v systému SDSL a rozhodnutí předložených provozovatelem technických herních zařízení [žalobcem b)] při kontrole představuje dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 ZHH. Po správním orgánu totiž nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování či sbíral další podklady pro potvrzení svého podezření. Samotná existence dvou rozdílných znění změnových rozhodnutí tak mohla skýtat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo. Z uvedených závěrů je jednoznačné, že námitka neexistence podmínky důvodného podezření podle § 121 odst. 1 ZHH je lichá.*“

[7] V **kasáční stížnosti** stěžovatel tvrdí, že krajský soud se dopustil nesprávného posouzení právních otázek týkajících se pojmu „důvodné podezření“ ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; nepřipustně zasáhl do ústavně a mezinárodněprávně garantovaného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v konečném důsledku do práva vlastnit, resp. pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě, jakož i do práva na respektování obydlí ve smyslu čl. 12 Listiny a čl. 8 Úmluvy a princip demokratického (materiálního) právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, pročez je rozsudek rovněž protiústavní. Dále namítá vady řízení spočívající v tom, že napadené správní rozhodnutí nezrušil pro nezákonnost, přestože skutková podstata, z níž správní orgán v tomto správním rozhodnutí vycházel, neměla a nemá dostatečnou oporu v obsahu správního spisu v době zahájení kontroly ze strany žalovaného, resp. v době přijetí níže uvedeného

opatření žalovaného v podobě zadržení a odebrání níže uvedených technických herních zařízení (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.); tvrdí rovněž, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud se vůbec nevypořádal se se stěžejními námitkami (srov. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[8] V další obsáhlé části kasací stížnosti stěžovatel popisuje skutkový stav a tvrdí, že skutkový stav v projednávané věci se zcela zásadním způsobem odlišuje od skutkového stavu posuzovaného NSS ve zdánlivě obdobných věcech, v nichž vystupuje stěžovatel a celní úřad. Namítá, že v projednávané věci sám žalovaný uvedl, že v předmětné věci vůbec nevedl správní spis, a to ani v okamžiku přijetí předmětného opatření, ani v okamžiku vydání rozhodnutí žalovaného, ale vytvořil jej až na žádost správního soudu, tedy několik měsíců po přijetí předmětného opatření, přičemž z povahy věci ve správních spisech žalovaného nemohla být a nebyla založena žádná zřetelná, konkrétní a dostatečná vstupní indicie o porušení zákona o hazardních hrách, a tudíž ani důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 tohoto zákona, která by byla potenciálně způsobila ospravedlnit přijetí předmětného opatření a založit zákonnost rozhodnutí žalovaného; dále směřuje své námitky k postupu žalovaného, namítá absenci rozhodných podkladů způsobilých založit důvodné podezření žalovaného k rozhodnému okamžiku, poklady a informace, kterými se žalovaný snaží prokázat existenci důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, žalovaný obdržel až po uskutečnění kontroly a tyto dokumenty založil do správního spisu až po podání žaloby; v této souvislosti uvádí, že v okamžiku zahájení kontroly, resp. přijetí opatření, žalovaný vůbec neměl k dispozici změnová rozhodnutí údajně evidovaná Ministerstvem financí, resp. údajně obsažená v informačním systému SDSL (a neměl ani původní povolení), když tato změnová rozhodnutí získal až dne 11. 3. 2020, tj. až cca měsíc po zahájení kontroly, resp. přijetí opatření. Pokud žalovaný uvedl, že ve spisovém materiálu ministerstva nejsou změnová rozhodnutí evidována ve znění předloženém společností SLOT Group v rámci kontroly a že tato nejsou evidována ani v systému SDSL, stěžovatel opětovně zdůrazňuje, že podklady zakládajícími zřetelnou, konkrétní a dostatečnou vstupní indicii musí k výše uvedenému okamžiku disponovat samotný žalovaný, který provedl kontrolu, resp. přijal opatření v podobě zadržení technických herních zařízení, a tudíž je v tomto ohledu irelevantní, pokud těmito podklady k tomuto okamžiku disponovala jiná osoba, resp. jiný správní orgán, včetně GŘC. Tvrzení žalovaného týkající se jeho údajné komunikace s GŘC stěžovatel označuje za krajně nevěrohodná; v dalších námitkách stěžovatel v podstatě reaguje na vyjádření žalovaného k žalobě.

[9] Žalovaný se ve **vyjádření** ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, trvá na tom, že v době okamžiku zahájení kontroly existovalo důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním technických herních zařízení docházelo k porušování zákona o hazardních hrách. Ohradil se proti opakujícím se tvrzením stěžovatele, že v předmětné věci vůbec nevedl správní spis. Stěžovatel uvádí, že ve skutkově a právně zdánlivě obdobných věcech, v nichž byli účastníky řízení stěžovatel a jiné celní úřady odlišné od žalovaného, byla vydána řada rozsudků NSS, kterými NSS zamítl kasací stížnosti žalobce proti rozsudkům vydaným příslušnými soudy prvního stupně, nicméně podle jeho názoru se skutkový stav v projednávané věci zásadním způsobem odlišuje od skutkového stavu posuzovaného NSS ve skutkově a právně zdánlivě obdobných věcech. Hlavní odlišností ve vztahu k projednávané věci má být podle něj právě ta skutečnost, že žalovaný v předmětné věci vůbec nevedl správní spis, když jeho listinnou a elektronickou verzi vytvořil až na žádost

pokračování

krajského soudu, tj. několik měsíců po zahájení kontroly v předmětné provozovně. Žalovaný k tomuto uvádí, že v každé věci vyplývající z kontroly provozovny vedl spis v souladu s § 17 správního řádu, a to pouze v elektronické podobě, ostatně jako ve všech ostatních věcech, ve kterých je správní spis veden. Žalovaný na výzvu krajského soudu vytvořil kopii spisu v listinné podobě, a k tomu zaslal i kopii elektronické verze spisu (bez autorizované konverze prostřednictvím DVD), to vše za účelem vyšší přehlednosti. Z uvedeného důvodu žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, „že z toho důvodu není potřeba je následně vracet“. Stěžovatel tedy tvrdí něco, čemu v podstatě neporozuměl. Pokud by využil u žalovaného práva nahlížení do spisu, nemohl by poté tvrdit něco, co neodpovídá skutečnosti, a ještě stavět na této domněnce svou argumentaci. Žalovaný tedy odmítá tvrzení, že skutkový stav v projednávané věci je odlišný od obdobných řízení.

[10] Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že v době zahájení kontroly v dotčené provozovně neexistovalo důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním technických herních zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Žalovaný úvodem zdůrazňuje, že již dne 24. 1. 2020 proběhla operativní komunikace mezi Ministerstvem financí a Generálním ředitelstvím cel o platnosti níže uvedených základních povolení, která (ne)byla vydána společnosti SLOT Group, a.s., IČO: 62741560, sídlem Jáchymovská 142, 360 04 Karlovy Vary, přičemž tato komunikace byla podkladem pro vyhlášení celorepublikové akce „Bujón“. Samotná kontrola dotčené provozovny, tj. provozovny STAR ARÉNA MĚŠEC na adrese 17. listopadu 1137/27a, 736 01 Havířov-Město, jejímž provozovatelem byla uvedená společnost, byla zahájena dne 15. 2. 2020. V rámci kontroly byla povinnou osobou předložena rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-38884/2015/34-4, č. j. MF-38884/2015/34-5, č. j. MF-96553/A/2013/34, nicméně ministerstvo v době zahájení kontroly uvedená rozhodnutí v předloženém znění ve spisovém materiálu neevidovalo. Rozhodnutí nebyla evidována také v informačním systému SDSL, do kterého má žalovaný, resp. osoby jím pověřené přístup. S předloženými rozhodnutími nekorespondovala ani ministerstvem evidovaná žádost (ve svém rozsahu) společnosti týkající se daného povolení. Na základě těchto skutečností pojali kontrolující v provozovně důvodné podezření, že v souvislosti s provozovanými technickými zařízeními dochází k porušování zákona, přičemž kontrolující přistoupili k zadržení věci ve smyslu § 121 zákona o hazardních hrách. Takto průběh kontroly ostatně i zachycuje i úřední záznam o zadržení věci vyhotovený a založený do spisu v den zahájení kontroly, tj. dne 15. 2. 2020, evidovaný pod č. j. 48537-6/2020-570000-61. Podobným způsobem jako úřední záznam zachycuje průběh kontroly v provozovně také protokol o kontrole č. j. 48537-21/2020-570000-61, ze dne 15. 5. 2020. Uvedený protokol o kontrole ovšem z podstaty věci nemohl být vyhotoven k okamžiku zahájení kontroly, resp. zadržení technických zařízení a souvisejících věcí, když samotná kontrola probíhá formalizovaným postupem a byla ukončena postupem dle § 18 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, v platném znění. Neobstojí tedy tvrzení stěžovatele, že v době zahájení kontroly, resp. přijetí opatření v podobě zadržení technických zařízení neexistovaly podklady, které svědčily o existenci důvodného podezření, jež by ospravedlňovaly postup dle § 121 zákona o hazardních hrách; je zřejmé, že tyto podklady existovaly a byly řádně vedeny ve spise. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen advokátem

a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost (zčásti) přípustná – a to přesto, že již jednou v této věci rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“*.

[12] Možnost stěžovatele napadnout nové rozhodnutí krajského soudu byla omezena citovaným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. V nyní posuzované věci stěžovatel rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami. V předchozích řízeních podal kasační stížnosti žalovaný a vypořádání veškerých žalobních námitek stěžovatele tak ani nepřicházelo v úvahu. V této části je tedy kasační stížnost přípustná.

[13] Naopak nepřipustná je kasační stížnost v části, ve které stěžovatel ve své podstatě brojí proti závěrům Nejvyššího správního soudu učiněným v předchozím řízení. Podává-li totiž kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. použitelné zejména v případech, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011-139, anebo usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13). Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud jasným právním názorem, že žalovaný měl dostatečné indicie pro založení důvodných pochybností o dodržování zákona o hazardních hrách ve smyslu § 121 odst. 1 tohoto zákona, a to již v době přijetí předmětných opatření (k tomu srov. též výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 191/2020-76, bod [21]; na toto rozhodnutí ostatně odkazovaly i předchozí rozsudky zdejšího soudu vydané v posuzované věci). Tímto právním názorem se krajský soud řídil a ani Nejvyšší správní soud jej nemůže v nynějším řízení změnit – jak totiž uvedl zdejší soud v usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012-39: *„Institut nepřipustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56).“* Vzhledem k tomu, že vyslovený právní názor již revizi ze strany zdejšího soudu nemůže být podroben, je evidentní, že dílčí argumenty stěžovatele spočívající především ve zpochybnění důvěryhodnosti systému SDSL a existence vstupních indicií zakládajících důvodné podezření žalovaného v době přijetí opatření o zadržení věci nemohou obstát.

[14] Za popsaného stavu není na místě kasační stížnost odmítnout, neboť zčásti přístupná je. Jak již však bylo naznačeno, Nejvyšší správní soud se může zabývat pouze námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel nemohl vznést v předchozím řízení a kterou se zdejší soud v rozsahu vytyčeném stěžovatelem nezabýval.

pokračování

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v uvedeném rozsahu, ověřil přitom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Otázkou nepřezkoumatelnosti se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení – zpravidla žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem – jedná se o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné. Nejvyšší správní soud deficitů výše uvedených v případě napadeného rozsudku neshledal.

[17] V nyní posuzované věci stěžovatel namítá, že krajský soud nevypořádal veškeré námitky, především, že žalovaný do řízení o žalobě vůbec nevedl správní spis, že veškeré vstupní indicie obdržel až dlouhou dobu po vydání opatření o zadržení věci a že dotčené podklady vycházely z nespolehlivého informačního zdroje, což je podle jeho názoru důvodem ke zrušení napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krom první z uvedených námitek nemohou tyto obstát v kontextu závazného právního názoru vyřčeného Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení a převzatého krajským soudem v přezkoumávaném rozsudku. Měl-li Nejvyšší správní soud za to, že byly založeny dostatečné pochybnosti na základě podkladů, které měl žalovaný k dispozici v době vydání předmětných opatření, nemá smysl dále polemizovat o spolehlivosti systému SDSL nebo o době, kdy žalovaný získal potřebné podklady. Krajský soud na tyto otázky ani nemusel výslovně reagovat, neboť přejal ucelený právní názor zdejšího soudu, v jehož kontextu tyto dílčí argumenty nemohou obstát.

[18] Námitkou ohledně nevedení správního spisu se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nezabýval, neboť předmětem přezkumu bylo namítané nesprávné posouzení rozhodné právní otázky ze strany krajského soudu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Při posuzování námitky nevedení správního spisu by tak krajský soud nebyl vázán právním názorem zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento žalobní bod nebyl v žalobě podané ke krajskému soudu obsažen. Tvzení, že žalovaný vůbec nevedl správní spis, stěžovatel poprvé uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti podané žalovaným, a to v reakci na rekapitulační část napadeného rozsudku, z něhož se podávalo,

že žalovaný „listinné i elektronické verze spisu vytvořil pouze na žádost krajského soudu“. V řízení o žalobě stěžovatel uvedl žalobní bod ohledně absence vedení spisu poprvé teprve poté, co původní rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud a věc vrátil krajskému soudu k dalším řízením.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že přestože byl žalobní bod uplatněn opožděně (viz § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), bylo na místě, aby krajský soud vysvětlil, proč se jím věcně nezabýval. Pouhá skutečnost, že tak neučinil, však není důvodem pro zrušení jeho rozsudku. Jak zdejší soud dovodil v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 283/2018-39: „Jestliže může Nejvyšší správní soud sám shledat opožděnost žaloby a na základě toho ji jako celek odmítnout [§ 110 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pak není důvod, aby vracel věc krajskému soudu k doplnění odůvodnění v případě, kdy se jedná o jednotlivý opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud může v takovém případě doplnit odůvodnění rozhodnutí krajského soudu a sám vysvětlit, proč byl podle jeho názoru žalobní bod uplatněn opožděně a nebylo třeba jej věcně vypořádat.“ Nutno podotknout, že Ústavní soud tento přístup neshledal protiústavním (srov. usnesení ze dne 20. 8. 2019, sp. zn. IV. ÚS 853/19, či ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 913/19; v obdobné věci stěžovatele viz též rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36; ústavní stížnost proti němu podanou Ústavní soud odmítl usnesením sp. zn. II. ÚS 1123/22).

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že nadto žalovaný vysvětlil, že vedl správní spis v elektronické podobě a krajskému soudu pouze sděloval, že předkládaná kopie je vytvořena pouze pro účely řízení o žalobě, a není ji tedy třeba vracet – tomu odpovídá i text vyjádření žalovaného. Nelze z uvedeného dovozovat, jak činí stěžovatel, že by žalovaný správní spis vůbec nevedl. O tom, že správní orgán skutečně vedl správní spis již před podáním žaloby, svědčí i data uvedená na založených písemnostech, která předcházejí době, kdy krajský soud řízení o žalobě vedl; Nejvyšší správní soud nemá důvod se domnívat, že by žalovaný tyto písemnosti vedl, aniž by založil příslušné správní spisy. Je tedy zřejmé, že se nyní posuzovaná věc od jiných obdobných případů vedených u zdejšího soudu mezi stěžovatelem a žalovaným neliší, jak tvrdí stěžovatel.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu z hlediska práva zcela ob stojí; kasační stížnost neshledal důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

pokračování

V Brně dne 25. listopadu 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu